

(א) גדרים (ל. ג. ז) [שם
ע"ש]. (ב) [כ"ל רכ"א וי"ב
כ"י"ק וי"ח]. (ג) [כ"ל רכ"א
גדרים (ל. ג. ז) כ"י"ב מ.ג.
(ד) [קמ"ן ג.ה. כ"א].
(ה) [גמ"ט כ.ו. (ז) ע"י דף
כ"א]. (ו) [דף קכ"א].

הגהות הב"ח

(א) ג"ם הו"ל יתנה. כ"י
ע"ל דף מג ע"א:

מוסף רש"י

נאנסו בהליכה חייב.
מפי שהו נושא שבו.
בהוא הנאה דלית ליה
שמטו להוליכו לבית חמיו
גמר ומקט נפשיה בחזרה
פטור. דלית ליה הנאה
שלא תקבלו (גדרים דא.
ע"ש ז"ב). איתיביה כ"י
ובחזרה פטור. וה"ו
כ"י אמת נפשיה בחזרה
לפטור (שם). מי לא
דבנה. ובחזרה נמי כוונת
שכ"י (ל"א) ה"ו (שם).
פשיעה בבעלים. אחד
מן השומרים שפסע כשיו
בעלים במלאכתו (קמ"ן
ז"א).

השובר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

פא.

עין משפט
גור מצוה

ע"א א ב מ"י מ"י מהל'
שכירות הלכה ג סמג
ע"ש פט טוש"ע ח"מ פ"י
ע"ו ע"ק א:
ג מ"י פ"ג מהלכות
שאלה ופקדון הלכה ג
סמג ע"ש נב טוש"ע ח"מ
פ"י ע"ק ח:
פ"א פ"י פ"ג מהלכות
שליחין ושותפין
הלכה ה ע"ש נבטלה למ"ן
סמג ע"ש פ"ב טור ש"ע
ח"מ פ"י קפ"ו ע"ק א:
פ"ב ה"ד ז מ"י שם טור
ש"ע פ"ג ע"ק ג וכל
זה וכן מה שלמטה ה"ג ג
ד הו"ל בר"כ אלפס פרק ח
ד"מ דף קכ"א:
פ"ג ח"ט י"ב ל מ"י פ"י
מהלכות שכירות הלכה
ג ע"ש נב"מ וכו"מ
ובלמס משנה (פ"ג מהל'
שאלה ה"ד) סמג ע"ש פ"ג
טוש"ע ח"מ פ"י ע"ק
ו (פ"י שמו ע"ק ה ופ"ק
ח:

הא גמרתיו שומר שבר. וא"ת ומאי פריך הכא דלכתה תפיס
ליה אלגריה ולכן הו' שומר שבר אף על פי שגמר מלכתו
ומיהו לטעמיה דלעיל דמדמינן אומן לשובר ולא אמרינן שאני אומן
דמפיס ליה אלגריה פריך הכא שפיר וי"ל דלא מהני תפיס ליה אלגריה
אלא דוקא בעוד שמשמכר בלזמנותו

הא גמרתיו שומר שבר. ולא אמרינן כיון שידעו הצעלים שכלו ימי
האומנות ולא שלחו והציאו פטור השומר. וגבי השואל נמי אף על פי
שידעו הצעלים שכלו ימי השאלה שואל הוא: לא. תירק הא גמרתיו
שומר שבר הוא אללא הכי דייק מינה: הא הכא מעוט. דגלי ארעתה
דמפיס ליה אלגריה שומר שבר הוא:

הא גמרתיו שומר שבר לא יאהב הבא מעות
וטול את שלך שומר שבר אבל גמרתיו מאי
ישומר חנם אי הכי אדתני וכולן שאמרו טול
את שלך והבא מעות שומר חנם נשמעינן
גמרתיו וכ"ש טול את שלך טול את שלך
אצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא שומר חנם
נמי לא הו' קמ"ל איכא דאמרי אמר רב נחמן
בר פפא אף אנן נמי תנינא וכולן שאמרו טול
את שלך והבא מעות שומר חנם מאי לאו
הוא הדין גמרתיו לא טול את שלך שאני
הונא מר בר מרימר קמיה דרבינא רמי
מתניתין אהדרי ומשני תנן וכולן שאמרו
טול את שלך והבא מעות שומר חנם והוא
הדין לגמרתיו ורמינהו אמר לו שואל שלח
ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שבחזרה
ומשני אמר רפרם בר פפא א"ר חסדיא לא
שנו אלא שהחזיר בתוך ימי שאילתה אבל
לאחר ימי שאילתה פטור איבעיא להו פטור
משואל וחייב כשומר שבר או דלמא שומר
שבר נמי לא הו' אמר אמרימר ימסתברא
פטור משואל וחייב כשומר שבר (ב) הואיל
ונהנה מהנה הוה (ג) תניא כוותיה דאמימר

יהלוקה כלים מבית האומן לשגרן לבית חמיו ואמר לו אם מקבלין אותן
ממני אני נותן לך דמיהן ואם לאו אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן
ונאנסו בהליכה חייב בחזרה פטור מפני שהוא כנושא שבר (ג) ההוא
גברא דזבין ליה חמרא לחבריה א"ל קא ממטינא ליה לדוכתא פלוני אי
מודבנא מוטב ואי לא מהדרנא ליה נהלך אול ולא אודבנא ובהדי דקא אתא
אתנים אתא לקמיה דרב נחמן יחיביה איתיביה רבבה לרב נחמן נאנסו
בהליכה חייב ובחזרה פטור מפני שהוא כנושא שבר א"ל יחזרה דהאי
הליכה היא מאי טעמא סברא הוה בחזרתו אילו אשכח לזבניה מי לא
זבנה: שומר לי ואשמור לך שומר שבר: (ד) ואמאי פשיעה בבעלים היא
א"ר פפא דאמר ליה שומר לי היום ואשמור לך למחר תנו רבנן ישמור
לי ואשמור לך השאילני ואשאילך שמור לי ואשאילך השאילני ואשמור
לך כולן נעשו שומרי שבר זה לזה ואמאי פשיעה בבעלי היא א"ר פפא דאמר
ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר הנהו אהלויי דכל יומא הוה אפי לה חד
מינייהו והוה יומא אמרו ליה לחד מינייהו זיל אפי לן אמר להו נטרו לי
גלימאי אדאתא פשעו בה ואגנוב אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו אמרו ליה
רבנן לרב פפא אמאי פשיעה בבעלים היא אכסוף לסוף איגלאי מילתא דההוא
שעתא שכרא הוה קא שתי הניחא למאן דאמר פשיעה בבעלים פטור משום
הכי אכסוף אלא למי"ד חייב אמאי אכסוף אלא ההוא יומא לאו דידיה הוה ואמרו
ליה לדידך זיל אפי לן את ואמר להו בההוא אגרא דקא אפינא לכו נטרו גלימאי
עד

דבשואל כתיב לקמן דרשינן ליה נמי אכולהו שומרינן בפרק השואל (לקמן ד' ע"ב): ואני אשמור לך למחר. דלאו במלאכתו הוא השמא:
השאילני ואשאיל לך. אין זה שואל להמייב צאונסין שאין כל הנאה שלו שאף הוא משאילו: שמירה בבעלים היא. אשמור לי ואשמור לך
קאי שניהם זה במלאכתו של זה. אבל השאילני לניך ואני אשאיל לך כליי שמור לי ואשאילך או השאילני ואשמור לך כאלן בעלים של
חפץ במלאכתו של שומר: אהלויי. מוכרי אהל שמכנסים בו גבדים והוא עשב. ואיכא דאמרי אהלות והוא מין בושם: זיל ואפי לן.
קמ"ד יומא דידיה הוה דהשתא לא הו' אינהו בשמירת עליהו אלא כשומרי חנם ואצטרך למימר פשעו בה דלי לא לא מיחיבי: פשיעה
בבעלים. שאף הוא במלאכתו היה: איגלאי מינחא דהויא עפשא שכרא הוה שפי. ולא היה במלאכתו שעדיין לא התחיל לאפות ונמלא
בשעה שפסעו הן שומרינן לא מסר עצמו להיות במלאכתו עליו אבל אם נתעסק מיד ואפה ולאחר שאפה שמי שכרא ובחזרה שעה
אבדה עליהו פשיעה בבעלים נמי הו' הוא הו' במלאכתו דלמרינן לקמן (ד' ע"ב): היה עמו בשעת שאלה אינו
לריך להיות עמו בשעת שבורה ומתה: הניחא למאן דאמר. בפרק השואל (שם). פשיעה בבעלים פטור היינו דליכסוף: אלא למאן
דאמר בשעה בבעלים חייב. שלא נאמרה פטור בבעלים אלא בשואל ושומר שבר שחיונן בלא פשיעה אבל שומר חנם שחיונו
אינו אלא בפשיעה אינו פטור משום צעלו עמו הואיל ופשע אמאי איכסוף: כההוא אגרא וכו'. והו' להו שומרי שבר: